

ת"פ 44215/05/16 - מדינת ישראל נגד ליאור אדרי

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 44215-05-16 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור אדרי

הנאשם

גזר-דין

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון מיום 4.9.18, שהוצג בפני כב' השופטת הבכירה - לילי יונג-גפר, בכתב אישום מתוקן שייחס לו עבירת **מעשי פזיזות ורשלנות** - לפי סעיף 338(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

מדובר בתאונה קשה וטרגית, שהתרחשה בכנרת, ביום 26.9.14, ושבה קיפחה את חייה גב' אנדריאה מיכאן, תיירת בישראל, שהייתה כבת 52 במותה (להלן: "המנוחה").

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 26.9.14 האירוע הגיעה המנוחה יחד עם הנאשם, בנותיו וחברים נוספים, לחוף תמר שבכנרת. במהלך היום הגיע למקום חברו של הנאשם, כשהוא רכוב על אופנוע ים שבבעלותו. סמוך לשעה 15:30, ביקשה המנוחה מהנאשם, המחזיק ברישיון משיט אופנוע ים, כי ייקח אותה ל"סיבוב" על אופנוע הים, והנאשם נעתר לבקשתה. הנאשם הרכיב על אופנוע הים את המנוחה ואת בתו בת השבע, כשהן לבושות בבגדי ים ובאפודות הצלה, **אך ללא מכנסי מגן כנדרש**, ויצא אל הכנרת.

הנאשם נסע בנסיעה איטית עד מחוץ לתחומי החוף, אז החל להגביר מהירות. בשלב זה, נפלה המנוחה מאופנוע הים אל המים. המנוחה משכה את עצמה ועלתה בכוחות עצמה בחזרה אל אופנוע הים, הנאשם בירר עמה אם היא בסדר, ומשהשיבה בחיוב, החל שוב בנסיעה. מיד עם תחילת הנסיעה, נפלה שוב המנוחה מאופנוע הים אל המים. המנוחה נפגעה פגיעה קטלנית מזרנוק המים, שיצא מאופנוע הים, אשר חדר בעוצמה אל גופה וקרע איברים פנימיים וחיצוניים וגרם לפגיעה נרחבת. המנוחה פונתה לבית החולים, שם נותחה, וטופלה במנות דם רבות.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, רשלנותו של הנאשם התבטאה בהתעלמות מחובתו לוודא כי נוסעי אופנוע הים, אותו הוא משיט, ובהם המנוחה, יהיו לבושים במכנסי מגן כנדרש, אשר יש בהם כדי להגן מפני פגיעות, לא תדרך

את הנוסעים כראוי, ולא מילא אחר הוראות הבטיחות הקבועות בתקנות הנמלים (בטיחות השיט), התשמ"ג-1982.

2. תחילה הנאשם כפר באשמה, ופרשת התביעה החלה, במסגרתה נשמעו מספר עדי תביעה. ביום 4.9.18, הגיעו הצדדים כאמור, להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן. במסגרת התיקון הוחלפה עבירת גרם המוות ברשלנות, שיוחסה לנאשם בכתב האישום המקורי בעבירת רשלנות כפי שפורט לעיל. הנאשם הודה והורשע, הוסכם כי יוגש לגביו תסקיר שירות המבחן וכי הצדדים יטענו לעונש באופן חפשי.

3. לאחר שהתקבל תסקיר סופי מאת שירות המבחן, הממליץ על הטלת צו מבחן וצו של"צ, והתיק הועבר לשמיעה בפניי, השלימו הצדדים את הסדר הטיעון בהסכמה עונשית לגבי חלק מרכיבי הענישה, כך שהרשעתו של הנאשם בדין תיוותר על כנה, יוטלו על הנאשם צו מבחן וצו של"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן, וכן מאסר על-תנאי שמשכו יקבע על-ידי בית-המשפט. באשר לגובה הפיצוי לעיזבון המנוחה, טענו הצדדים באופן פתוח.

4. שירות המבחן המליץ, כאמור, להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, וכן צו של"צ בהיקף של 180 שעות. נוכח הסכמת הצדדים לעניין העונש, יובאו המלצות התסקיר בתמצית.

בתסקיר מיום 30.1.19 נמסר כי הנאשם, בן 43, תושב צפת ואב לארבעה ילדים, בין הגילאים 4 - 15 שנים. גרוש בשלישית ומצוי בזוגיות מזה 4 שנים. בבעלותו מוסך לחשמלאות רכב, ותיקון תקרים. לחובתו רישום ללא הרשעה בגין עבירת אלימות במשפחה, לאחר שנשפט לצו מבחן ולפיצוי, ושולב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן ביום 5.11.14. בנוסף לחובתו רישום של 30 עבירות תעבורה, ביניהן עבירה של נהיגה בשכרות.

הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות דנן. לדבריו, הוציא את רישיון הנהיגה על אופנוע הים עוד בטרם הותקנו התקנות המחייבות לבישת מכנסי מגן. הוא הקפיד שהמנוחה תלבש אפוד הצלה ומכנסי גלישה, אך לצערו זה לא הספיק ונגרמו התוצאות הטראגיות. לדבריו, חש כאב גדול וצער על התוצאות אך חש שפעל באופן אחראי וניסה לצמצם ככל הניתן את הנזק. לאחר הפציעה ליוו הנאשם ומשפחתו את המנוחה לצד מיטתה עד שנפטרה. הנאשם מסר כי מדובר באירוע טראומתי ומשנה חיים עבורו. הוא הביע נכונות להשתלב בטיפול בתחום הטראומה אך התקשה להתגייס לטיפול במסגרת שירות המבחן, עקב עומס בחייו וקושי רגשי.

שירות המבחן הסיק כי קיים סיכוי לשיקום, שכן סבר כי מעצם הסכמתו של הנאשם להיכנס להליך טיפולי, יש משום פרוגנוזה חיובית להצלחה.

5. בתסקיר משלים מיום 30.5.19 נמסר כי בתקופת הדחייה הנאשם טרם השתלב בהליך הטיפול הפרטני לטיפול בפוסט-טראומה בו היה אמור להשתלב. הוצגו לשירות המבחן תוצאות בדיקה פסיכיאטרית שנערכה לנאשם בשנת 2017 ממנה עולה כי הוא סובל מסימפטומים פוסט-טראומטיים בעקבות מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום המתוקן דנן. שירות המבחן ציין את קשייו של הנאשם להשתלב בטיפול בשל אורח חייו האינטנסיבי, אך זיהה מצוקה משמעותית אצל הנאשם, וסבר כי ההליך

המשפטי מסייע להתגייסותו של הנאשם לטיפול, וכי ללא טיפול התסמינים עלולים לבוא לידי ביטוי בהתנהגות בעייתית בעתיד, ומכאן חשיבות ההליך הטיפולי. שירות המבחן ציין עוד כי העבירה לא בוצעה על רקע מאפיינים עבריינים מושרשים, וסבר כי הפרוגנוזה השיקומית חיובית, ושילוב הנאשם בטיפול יסייע בהפחתת הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבול.

שירות המבחן אף סבר כי בנסיבות העניין, עומד עניינו של הנאשם בקריטריונים לביטול הרשעתו בדין.

6. הצדדים טענו בפניי לעונש ביום 18.7.19.

ב"כ המאשימה טענה כי המדובר באירוע טראגי שהסתיים בתוצאה הרת אסון וקיפוח חיי המנוחה. רשלנותו של הנאשם הובילה לתוצאה זו. בהתחשב בתיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום, נטילת האחריות מצד הנאשם, מצבו הנפשי והשלכות האירוע על חייו, הביעה המאשימה הסכמתה להטלת העונשים עליהם המליץ שירות המבחן. שאריה של המנוחה מתגוררים בגרמניה, ומתקשים לקבל את תוצאות ההליך. ב"כ המאשימה טענה כי יש להטיל, בנסיבות האמורות פיצוי כספי משמעותי.

7. ב"כ הנאשם טענה כי היות ומחומר הראיות לא ניתן היה להוכיח כי קיים קשר סיבתי בין רשלנותו של הנאשם ובין מותה של המנוחה, תוקן כתב האישום באופן משמעותי והנאשם הורשע בעבירה של רשלנות בלבד. ב"כ הנאשם עמדה על מצבו הנפשי של הנאשם, המצוי במצב פוסט-טראומטי בעקבות האירוע הנדון וזקוק לטיפול נפשי, ועל חלוף הזמן מאז האירוע שהתרחש בשנת 2014. כן נטען כי כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, במחצית 2016. עוד נטען כי אכיפת החובה ללבוש מכנסי מגן בשעת רכיבה על אופנוע ים נאכפה על-ידי משטרת ישראל באופן דל ביותר, ורק בשנת 2016, לאחר התרחשות האירוע דנן. הסנגורית ביקשה מבית-המשפט להסתפק, בנסיבות אלה, בפיצוי סמלי, שכן לבית-המשפט הדין בהליך הפלילי אין האפשרות לקבוע את היחס בין מידת רשלנותו של הנאשם ובין הנזק שנגרם.

8. הנאשם הביע צער על המקרה, מסר כי הוא נוטל אחריות, וציין כי הוא ומשפחתו בטרומה בעקבות האירוע, כי בתו בת השבע נכחה באירוע, וכי התמשכות ההליך קשה לו. עוד מסר הנאשם כי הוא משלם מזונות בסך 7,000 ₪ מדי חודש.

9. בפנינו אירוע טראגי ומצער וקשה ביותר. תאונה קשה ואכזרית הביאה למותה של אישה בדמי ימיה. תיאורה המצמרר של התאונה הופיע בהרחבה בכתב האישום, ותיאור זה צומצם בגזר דין זה, על מנת שלא להקשות על הקורא. בלוי בכנרת של המנוחה, יחד מכריה, תוך רכיבה על אופנוע ים יחד עם הנאשם ובתו הקטנה, הפך לגיהנום, והסתיים במותה של המנוחה מספר ימים אחר כך בבית החולים.

10. רשלנותו של הנאשם באה לידי ביטוי, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בהפרת החובה לוודא, כמיטת אופנוע הים, כי הנוסעים הרכובים על האופנוע לובשים מכנסי מגן, אשר נועדו למנוע פגיעות מעין אלה, שנגרמות מזרם המים החזק כזרנוק, שמוציא אופנוע הים. מצערת עד מאד ההבנה בדיעבד,

עד כמה קל היה, ככל הנראה, למנוע את האסון הכבד. מכנסי מגן תקינים הנם, כך מסתבר, ציוד מציל חיים, זמין וקל להשגה, ואילו היו מכנסיים כאלה מגנים על פלג גופה התחתון של המנוחה, היו ככל הנראה נמנעות הפגיעות הקשות שנגרמו לה בנפילתה מאופנוע הים, וכך היה נמנע מותה המיותר.

11. בתיק דנן התנהל הליך ממושך יחסית. האירוע התרחש בשנת 2014, כתב האישום הוגש במאי 2016, והסדר הטיעון הוצג לבית-המשפט לאחר שנשמעו הוכחות בתיק והעידו מספר עדי תביעה, בספטמבר 2018. סופו של דבר, הנאשם נטל אחריות לרשלנותו ביחס לאי קיום החובה לוודא לבישת מכנסי מגן על-ידי רוכבי אופנוע הים, הודה והורשע בעבירת רשלנות. כתב האישום המקורי ייחס לו את גרימת מותה של המנוחה ברשלנות. בין יתר השיקולים, העדר ראיות מספיקות לקיומו של קשר סיבתי בין אי קיום החובה לוודא לבישת מכנסי מגן, לבין פטירתה של המנוחה, הובילה לתיקון המשמעותי בו תוקן כתב האישום. תרמו גם טענות נוספות שהועלו על-ידי הנאשם באשר למדיניות האכיפה של התקנה המחייבת לבישת מכנסי מגן.

12. מקרא כתב האישום מביא בהכרח למסקנה כי מדובר באירוע טראומתי לכל המעורבים בו. אין זה מפתיע כי הנאשם, נמצא כמי שסובל מתסמינים פוסט-טראומטיים בעקבות האירוע, וכי הוא זקוק לטיפול פרטני בקשר לכך. באירוע אף נכחה בתו בת השבע של הנאשם, ולכך משמעות קשה. לדבריו, עשה כל שביכולתו להגיש למנוחה עזרה, להביאה לקבלת טיפול רפואי ואף ליווה אותה לצד מיטתה בימי אשפוז עד לפטירתה.

13. הנאשם בן 43, אב לארבעה. לחובת הנאשם הרשעה יחידה בפלילים שאינה בנסיבות דומות לעבירה דנן, בגינה נדון לצו מבחן. לחובתו רישום פלילי מכביד למדי בעבירות תעבורה, ואולם אין המדובר במי שמאופיין בעבריינות על החוק, אף לא בזלזול רשלני.

14. עתירת הצדדים לענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן מקובלת עלי, והיא הולמת את עבירת הרשלנות בה הודה והורשע הנאשם. אמנם, על פניו ולכאורה, יש מי שיטען להיעדר הלימה בין תוצאותיו הקשות של אירוע כתב האישום, לבין גמולו של מי שהנו היחיד הנושא בעונש בפרשה זו, ואולם הענישה הקלה עליה הסכימו הצדדים מבטאת את תיקונו של כתב האישום, כך שמתכונתו הסופית לא מייחסת לנאשם את גרימת מותה של המנוחה, אלא מהווה הרשעה ברשלנות, ללא שיישא אחריות פלילית לתוצאה הקשה. בשולי הדברים ייאמר כי ספק אם יש בענישה מחמירה במקרה חריג זה לענות על אלמנט ההרתעה. כן ספק אם נדרש מסר עונשי מרתיע כדי לחנך לזהירות בעתיד, ודומה כי עצם האירוע הקשה, ירתיע כל אדם, את הנאשם, וכמוהו גם כל שומע אחר, להיזהר בשיט, באופנוע ים ובכל כלי תחבורה, ולבצע בדיקה מדוקדקת של כללי בטיחות ואמצעים נחוצים.

אשר על כן, כמקובל, לא מצאתי לסטות מהסכמתם הכללית של הצדדים.

15. הצדדים חלוקים בשאלת הפיצוי לשארי המנוחה, כאשר המאשימה מבקשת מחד, להלום את

תוצאותיה הקשות של הרשלנות בהטלת פיצוי משמעותי, והסגורית מבקשת מאידך, להסתפק בהטלת פיצוי סמלי המשקף את מכלול הנסיבות, את העובדה שלא ניתן היה להוכיח כי רשלנותו של הנאשם הנה בעלת קשר סיבתי, והגורם שבלעדיו אין, למותה של המנוחה (להבדיל מעצם הפגיעה בה), ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אף הוא, כאמור, שרוי עדיין תחת הרושם הקשה של האירוע הקטלני שהתרחש תחת אחריותו.

16. לא בלי התלבטות, החלטתי להטיל על הנאשם פיצוי מתון, שניתן לכנותו אף סמלי - ביחס לתוצאותיו הקשות של האירוע. יחד עם זאת, מצאתי כי ראוי שרכיב הפיצוי ישקף מימד מאזן של ביחס ליתר רכיבי הענישה, שהנה ענישה מקלה, אשר תוטל בהתאם להסכמות הצדדים.

17. בקביעת גובה הפיצוי, אתחשב בטענות הנאשם באשר לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירה, מועד הגשת כתב האישום (שאינו בבחינת שיהיו ניכר ומשמעותי לנוכח מורכבות וייחודיות האירוע דן ותוצאותיו), נסיבות חייו, החרטה והצער שהביע, מצבו הנפשי ונטיילת האחריות מצדו אשר הובעה במסגרת הסדר טיעון בו תוקן משמעותית כתב האישום, ובפני שירות המבחן.

18. סעיף 77 לחוק העונשין קובע:

77. (א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים, הכל לפי הגדול יותר.

19. הסעיף מאפשר לבית המשפט לחייב אדם שהורשע בעבירה לשלם פיצויים לנפגע העבירה בעבור הנזק שנגרם לו. יחד עם זאת, בשונה מפיצויים שנפסקים בהליך אזרחי ושסכומם אינו מוגבל, חוק העונשין מגביל את גובה הפיצוי המקסימלי שבית המשפט יכול לפסוק בהליך פלילי. במקרה ייחודי זה, רשלנותו של הנאשם מזכה את עיזבון המנוחה בפיצוי מצדו, אף כי לא הורשע בגרימת מותה, ואולם חלקו על פי הסדר הטיעון יובא בחשבון.

20. בע"פ 1076/15 **אבנר טורק נגד מדינת ישראל (07.06.16)**, עמד כבוד השופט רובינשטיין על ההבדל בין קנס כספי לבין פיצוי המשולם לפי חוק העונשין:

"בשונה מקנס, העשוי להיפסק גם הוא לחובת נאשם במסגרת ההליך הפלילי, ואשר משתלם למדינה ותכליותיו עונשיות, מטרתו המרכזית של הפיצוי לפי סעיף

77 לחוק היא לסייע לניזוקים ממעשה העבירה, ולאפשר להם לקבל פיצויים ולוא ראשוניים מבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית הרגילה (עניין אסף, בפסקה 10 לפסק דינו של השופט חשין). כך נכתב בדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 28), התשמ"ח-1988: "בהרבה מקרים הנפגעים הם אנשים דלי אמצעים שאין להם היכולת לשכור שרותי עורך דין ולנהל משפטים אזרחיים לתקופה ממושכת... בהרבה מקרים, יימנע הצורך בתביעה אזרחית חדשה וממושכת. בדרך זו ייעשה צדק מהיר עם קורבנות העבירה הפלילית ויוקל אף העומס על בתי המשפט" (הצעות חוק 113). תכלית זו עולה אף מדבריו של הנשיא אגרנט בע"א 69/65 מדינת ישראל נגד קליינמן, פ"ד יט 152 (1965):

'הסמכות הניתנת לבית-המשפט מכוח סעיף 31 [גלגולו הקודם של סעיף 77 - א"ר] היא סמכות המאופיינת על-ידי שתי תכונות המצביעות על מטרת המחוקק, והן: ראשית, בית-המשפט רשאי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לניזוק על הסבל או הנזק שנגרם לו עקב ביצוע העבירה, במסגרת הדיון הפלילי [...] שנית, הסמכות הנדונה מוגבלת להטלת תשלום פיצוי כספי על הנאשם בגבולות הסכום של 1,500 ל"י בלבד. שתי תכונות אלו מצביעות על המטרה להתחשב בפגיעה שנפגעו האינטרסים של קרבן העבירה עקב ביצועה על-ידי הנאשם, על-ידי חיובו של זה להיטיב את נזקו או חלק ממנו, בלי שהניזק יהיה חייב לשים עצמו צד לקובלנה או, מקום שהסתפק בסכום הנזק שנפסק לו בדיון הפלילי, בלי שיהיה מוטred להגיש תביעת פיצויים נפרדת לבית-המשפט האזרחי".

21. על אף שאופיו של הפיצוי הינו אזרחי במהותו, הוא נושא בחובו גם היבטים עונשיים ונועד להיטיב את מצבו של נפגע העבירה, במידת מה, באמצעות ההליך הפלילי. וכך נאמר בהמשך:

"שאלת סיווגו ה"גנרי" של הפיצוי הניתן במסגרת סעיף 77 (להבדיל מנושא ריבוי הניזוקים) עלתה פעמים מספר בפסיקתו של בית משפט זה, ונקבע כי למרות "מיקומו הגיאומטרי" בחוק העונשין ופסיקתו במסגרת ההליך הפלילי שבו אין הנפגע צד להליך, מדובר בפיצוי אזרחי במהותו, אשר נועד לשפות את הנפגע על הנזק והסבל שנגרמו לו (וראו רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002) (להלן עניין אסף); רע"פ 228/05 יאגודיב נ' מדינת ישראל ו(5) (2005) (להלן עניין יאגודיב); עניין מג'דלאוי, בפסקה ח'). השופט, כתארו אז, מ' חשין כתב על פיצוי זה בעניין אסף כך:

'הוראה זו שבסעיפים 77(א) ו-77(ב) לחוק קובעת ומקבעת בדין עילה אזרחית המזכה נפגע בתשלום פיצויים, אלא שבשל מיקומה - בתוך דיני העונשין - נבדלת היא בכמה עניינים מעילה אזרחית מן-המניין. המדובר הוא בעילה אזרחית ex lege, מעין עוולה של הפרת חובה חקוקה. שונה היא אמנם מעוולות אזרחיות אחרות - שבהן העוולה הרגילה של הפרת חובה חקוקה - אך

בעיקרה, ובדיכטומיה של משפט פלילי-משפט אזרחי, משייכת היא עצמה - לדעתי, בבירור משייכת היא עצמה - למשפט האזרחי דווקא. עוולה sui generis היא, והגם שהשם עוולה לא קוֹנָא עליה - בכל זאת עוולה היא' (פסקה 7).

22. כבוד השופטת ברק ארז, בפסק הדין בעניין אבנר טורק, התייחסה לכך שפסיקת פיצוי בהליך פלילי אינה חוסמת את דרכו של נפגע העבירה מלתבוע את מלוא נזקו גם בהליך אזרחי:

"הפיצוי הנפסק בגדרו של סעיף 77 לחוק העונשין לא נועד להוות תחליף מלא לפסיקת פיצויים המבוססת על הוכחת שיעור הנזק. פיצוי זה נועד, בראש ובראשונה, להעניק תרופה ראשונית ומיידית לנפגע. בצדו של מסלול זה, אשר מהווה מעין מסלול "מהיר", עומדת האפשרות להגיש תביעה אזרחית נפרדת לפיצויים נגד העברין בגין מלוא הנזקים שנגרמו לקורבן העבירה ובני משפחתו:".

23. לא הובאו בפני כל אינדיקציות לקיומו של הליך אזרחי כלשהו המתנהל בקשר עם האירוע דנן. סברתי כי ראוי להטיל על הנאשם פיצוי שיהיה בו משום ביטוי לנזקה ולסבלה של המנוחה, אשר יצאה לתייר בישראל, וקיפחה בה את חייה, רחוק מביתה, בתאונה מחרידה ובסיבות קשות לעיכול. אמנם הפיצוי בהליך זה לא ימצה את נזקי המנוחה במלואם בערכם הכספי, ואולם ראוי כי הפיצוי לא יתעלם מהתוצאה הקשה אשר בסופו של דבר התרחשה. אני סבורה כי קם צידוק מהותי, במישור של ענישה וגמול, לחייב את הנאשם שהתרשל לפצות במידת-מה את עיזבונה. תחת השיקולים הנזיקיים, יילקחו בחשבון שיקולים עונשיים שבנסיבות העבירה, לצד שיקולים אישיים של הנאשם.

24. יצוין בעניין זה, כי המאשימה, שעמדה על חיובו של הנאשם בפיצוי, נמנעה בטיעוניה מציון סכום הפיצוי הראוי, קל וחומר לא הפנתה למתחם ענישה בתשלום פיצוי, ולא הפנתה לפסיקה. ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי-דין בעבירות הקשורות בתאונות ימיות, בהם נע רכיב הפיצוי בין 0 ל-5,000 ₪, כאשר רק במקרה באחד מתוך שלושת המקרים שבפסקי-הדין, תוצאות הרשלנות הסתיימו במות הנפגע (ע"פ (מח' נצ') 666/01 מדינת ישראל נ' לנואל יובל (9.7.2002); ת"פ (נצ') 7759-07-08 מדינת ישראל נ' יגאל סיבוני (8.2.11); ת"פ (אי') 1596/05 מדינת ישראל נ' פינרוב רועי (23.7.09)).

13. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. חמישה חודשי מאסר על תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שלוש שנים מהיום על העבירה בה הורשע.

ב. צו של"צ בהיקף של 180 שעות, אשר יבוצעו במסגרת בית חב"ד בצפת, בסיוע לקשישים

עמוד 7

ולמשפחות נזקקות בבתייהם, בעבודות תיקון תקלות קלות, בהתאם לתכניות שהוגשה ביום 5.11.19 ע"י שירות המבחן.

ג. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים, במהלכם יעמוד הנאשם בפיקוח שרות המבחן ויבצע את כל אשר יוטל עליו.

בית המשפט מסביר לנאשם כי במידה ולא ימלא אחרי הצווים הללו או יעבור עבירה נוספת בתקופת הצווים, יהיה צפוי לעונשים על העבירה בגינה הוצאו הצווים ובית המשפט יוכל לגזור את דינו מחדש.

ד. הנאשם ישלם פיצוי לעיזבון המנוחה בסך של 25,000 ₪, וזאת ב- 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10.1.20 ובכל 10 לחודש שלאחריו. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד למועדים שלעיל, שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין ועד לתשלום המלא בפועל.

המאשימה תגיש תוך 30 יום פרטים של עיזבון המנוחה, לשם העברת תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א חשוון תש"פ, 19 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.